

ter . . . og dette gælder maaske ikke mindst for denne Egn, der længe har haft Ord for at være noget tilbage i aandelig Henseende . . . Ja, endogsaa Politikerne kalder nok dette for et af deres „døde Punkter“, tilføjede han smilende, som om det var noget, der i Øjeblikket faldt ham ind.

De var imidlertid naaet tilbage til den lille Laage i den yderste Ende af Præstegaardsparken. Bispens standsede her og rakte Emanuel Haanden.

„Tænk nu over, hvad jeg har sagt, og opsæt i hvert Tilfælde at træffe nogen Afgørelse før om en Uges Tid eller saa. Skulde De til den Tid ønske en Samtale med mig, veed De jo, hvor De kan træffe mig.“

Han trykkede flygtigt Emanuels Haand og bortfjernede sig gennem Haven.

Overvældet af Bispens Ord blev Emanuel staaende og vedblev at stirre efter ham med det forstumlede Udtryk, som Mennesker faar, naar de pludselig ser alle deres Fremtidsplaner kulkastede af en stor og uventet Lykke og derfor i første Øjeblik ikke ret veed, om de skal le eller græde.
